

Războiul Legendelor

EDITURA PARAFELA 45

Redactare: Constantin Tonu
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

URDEA, SILVIU

Războiul legendelor / Silviu Urdea. - Pitești : Paralela 45, 2019-
2 vol.

ISBN 978-973-47-2953-1

Cartea 1 : Regele fugar. - 2019. - ISBN 978-973-47-2954-8
821.135.1

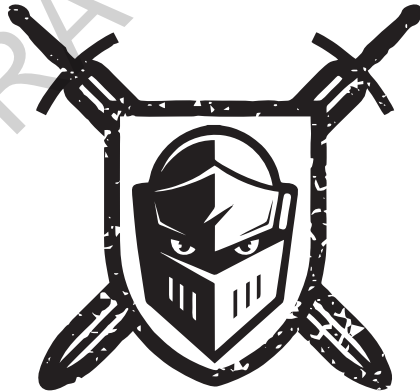
Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

Silviu Urdea

Războiul Legendelor

Cartea întâi: Regele fugar

Editura Paralela 45

Cuprins

Prolog.....	9
Capitolul I Sunetul trădării.....	14
Capitolul II Fugi Aredhel, fugi!.....	41
Capitolul III Suveranul Absolut.....	59
Capitolul IV Pactul.....	78
Capitolul V Orașul din văpaie.....	100
Capitolul VI O zi nobilă la case mari.....	114
Capitolul VII Muntele Etern.....	131
Capitolul VIII Festin, sex și lagăre.....	165
Capitolul IX Pe timp de război, e și pace.....	188
Capitolul X Marele plan.....	206
Capitolul XI Împăratul din Vale.....	218

Prolog

Prezent

Anul 536 de la Prima Legendă

Regatul Dunelor

Prezentul ne trimite ca pe niște păsări călătoare deasupra norilor, cu milioane de ani în urmă. Ne dă drumul undeva în sudul Ținuturilor de Veci, în preajma unui oraș înghițit de nisipuri, numit Barathor. Devenim părtași la ceea ce se întâmplă pe atunci. Ne contopim cu acel prezent, iar viitorul din care provenim este ca și inexistent.

În ciuda împotririlor noastre de a ajunge în această lume, trebuie să lăsăm șirul evenimentelor să se scurgă ca nisipul unei clepsidre și să vedem pe unde ne poartă.

Arșița soarelui străveziu se reflecta asupra micului locaș făurit printre bolovani calcaroși, din care începea să ia naștere un fir de fum.

Vilnius, comandantul Gărzilor Imperiale, un bărbat în adevăratul sens al cuvântului, aspru cu cei din jur, îngâmfat de propria-i funcție și mereu sigur pe el, avea misiunea de a-și conduce oamenii într-o operațiune de capturare. Acum se afla mai aproape ca niciodată de ținta sa. După toate cele întâmplate în trecut, era hotărât să-l prindă pe așa-numitul Devon, fiul lui Amon, cel supranumit regele fugar, și să-l ducă la Gorgothya, în fața împăratului.

Se opri pentru odihna de dinaintea urcușului spre vârful unui deal arid. Mormane de pietre răsăreau pe alocuri, aidoma unor negi.

Vilnius încercă să aprindă un foc.

— Încă puțin, încă puțin..., șopti el.

Sfera gălbuie a soarelui se făcu nevăzută prin pătura de nori.

— La naiba!

Se opri. După câteva momente, soarele își făcu din nou apariția.

— Tu! Vino-ncoace!

Vocea groasă a comandantului Gărzilor Imperiale răsună în toată valea.

În clipa în care observă că nu fusese auzit, Vilnius trânti bucata de rocă și cuțitul cu care se chinuse de ceva vreme să aprindă focul. Din trei pași, ajunsese în spatele celui aflat deasupra altui soldat. Puse mâna pe umărul său și-l trase înapoi. Acesta se dezechilibră și căzu pe spate, cu privirea parcă cerșind atenția cerului.

— Lasă-l în pace și treci la muncă! zberă Vilnius ca un animal turbat. Am nevoie de tine s-aprinzi blestematu' ăla de foc!

Soldatul îl privi agitat.

— Ăla de acolo! răbufni comandantul pentru a doua oară.

Îi cuprinse capul cu mâinile și-l întoarse în direcția în care se aflau cuțitul și bucata de rocă cu care urma să-și facă treaba.

În cele din urmă, soldatul încuviință și își trase pantalonii.

— Da, da, stăpâne, iertare! Dar știi și tu cum îi când ai zăci de nopti trecute fără s-ai parte...

În acel moment, comandantul îi aplică o lovitură cu dosul palmei peste față. Soldatul se lovi de pământ și se murdări de noroi.

— Focul! Acum!

Se ridică fără să se mai ștergă pe față și se apucă de treabă.

În cele din urmă, focul începu să pâlpâie, sub privirile soldaților.

— Iar tu, oh... la naiba și cu cei ca tine! Vilnius aținti victima abuzului de mai înainte. Treci încoace!

După ce își termină treaba și îl lăsă pe soldat sub mila cerului, își trase pantalonii și își strânse bine centura în jurul mijlocului gros cât un trunchi de copac. Apoi, deodată, bocancul său din piele brodată cu solzi de dinozaur lovi piciorul comandantului secund, care dormea cu bale la gură și grohăia ca un vulcan în plină erupție.

— Scularea, trântorilor! Plecăm!

CAPITOLUL I

Sunetul trădării

*Cu zece ani în urmă,
Anul 526*

*Gorgothya
Ținutul Antilia*

Ne place să călătorim, iar uneori firele de nisip din clepsidra noastră se opresc și încep să se scurgă invers, de jos în sus; iar noi, o dată cu ele, suntem trimiși în trecut. Ne împotrivim fluxului evenimentelor, dar fără să avem vreo influență asupra lui. Ajungem exact unde pietricelele fine de nisip ne poartă: în urmă cu un deceniu.

Într-un final, clepsidra își revine, iar trecutul devine prezent, pentru noi.

Regele Amon se afla de ceva vreme, împreună cu toți conducătorii triburilor aliate, în Marea Sală din palatul regal, în capitala Regatelor de Vest. Periodic, obișnuiau să se întâlnească în faimosul oraș Gorgothya, pentru a dezbate vechile și noile amenințări: atacurile dinozaurilor asupra orașelor fără apărare și a oamenilor care se aventurau în câmp deschis, corupția din capitală, acțiunile bandiților și tâlharilor, puterea copleșitoare a Imperiului Eternității, dușmanul veșnic, ce urmărea cu ardoare fiecare parte a Ținuturilor de Veci, trimitând iscoade, spioni și cercetași pentru a slăbi legăturile dintre ele și a le face mai vulnerabile.

Amon își înălță bărbia, fiind gata să intervină, dar se abținu, ascultând cu atenție discuția din sală. Chipul blând îi strălucea în bătaia soarelui.

Înalții pereți ai mării săli erau splendid decorați. Imagini ale diferitelor creaturi rare, precum unicorni, minotauri, ciclopi, uriași, apăreau peste tot. Se contopeau și formau o lume fantastică. Partea nordică a palatului regal cuprindea mobilă sculptată în lemn de tei aurit și plapoane de sticlă decorate cu vitralii fluorescente, iar cea vestică avea mobilier din granit, scaune confortabile tapițate cu piele de dinozaur. În interior, pereții masivi erau placați cu foițe de aur și ofereau o senzație plăcută de finețe și siguranță. Colecții de ceramică, arme și armuri se aflau așezate de-a lungul fiecărui hol. Arhitectura clădirilor sale făcea din Gorgothya cel mai frumos și atractiv oraș din Ținuturile de Veci. Încă un motiv pentru care imperialii doreau dintotdeauna, cu ardoare, să pună stăpânire pe el.

Amon încerca să se concentreze cât mai mult asupra acestei dezbatere importante.

— Cercetașii aflați la sud de Mlaștina Lerna au găsit încă paisprezece trupuri neînsuflețite, anunță Elsword, mișcându-și degetul arătător în barba deasă.

Acest tic îl moștenise de mic copil, de la tatăl său.

Elsword era un bărbat tipic al acelor vremuri: înalt, bărbos, zvelt și cu umerii lați, avea ochii verzi, părul răsfirat, lung și întunecat. Era căpetenia tribului Norey, situat la zeci de nopți distanță în nordul Gorgothyei.

Torgot, Exploratorul Lumii, îl privi încruntat bătând cu degetele în masa la care erau așezați cei mai importanți nouă oameni din regat. La stânga lui ședea căpetenia tribului Gundak, onorabilul Ryo, iar la dreapta, conducătoarea războinică a tribului Denei, Dona-Yod-Grub. Torgot câștigase titlul de Exploratorul Lumii fiindcă era singurul care străbătuse toate ținuturile, până în Antilia, unde se oprise din explorat, împreună cu cei optzeci de oameni pe care îi adunase de prin locurile unde cutreierase. Într-un final, se așezase în regiunea Valdoran, cu permisiunea regelui Amon. La scurt timp, luase naștere și tribul cu acest nume, care se aliase cu Regatele de Vest. Când Torgot stătea în picioare,

se deosebea de ceilalți cu ușurință. Avea o înălțime peste medie, era ras în cap și avea o barbă lungă și închisă la culoare. Ochiul mari, nasul grosolan și gâtul foarte scurt trădau firea sa vulcanică. Pe obraz avea o cicatrice căpătată în lupta cu propriul frate, pe care îl omorâse. Acesta înnebunise și o violase pe mama lor, lăsând-o gravidă. Torgot avea doar paisprezece ani când îi dăduse pentru prima dată cu toporul în cap unei ființe umane. La câteva nopți după ce, împreună cu maică-sa, îngropaseră trupul fiului nebun, ea își dăduse seama al cui rod îl purta în pânțec. Decât să nască un copil provenit din incest, o creatură nemeritată și nedemnă de astă lume, un dezastru al umanității, un afront adus naturii și un păcat de neiertat în fața Marii Legende, ea preferase să-și ia inima în dinți și să-și pună capăt zilelor. Într-o dimineață senină și călduroasă, pe când Torgot încă dormea, își legase în jurul gâtului un ștreang și îl agățase de un cui. Se chinuise să moară câteva momente, după care cuiul se rupsesse, iar femeia căzuse, luxându-și o mână. Torgot auzise zgomotul, se trezise numaidecât și-și văzuse mama cu funia în mână, masându-și umărul. Când își dăduse seama de intenția ei, sărise să o plesnească, spunându-i să nu mai facă niciodată asta. Ea nu ripostase pe moment. Îi vorbise calm despre fapta care trăia în pânțele ei și despre muștrările ei de conștiință. Torgot nu dăduse importanță spuselor și continuase să o certe. Mai târziu, pe când soarele era sus, după ce mâncaseră, Torgot căzuse într-un somn profund. Fusesse adormit de licoarea folosită de iubita sa mamă. Pentru a fi sigură că fiul ei nu se trezește, îl legase de scaun, în timp ce acesta dormea. De atunci, nimeni nu mai auzise de ea. Torgot credea că s-a aruncat de pe o stâncă.

În cele din urmă, gândurile lui Torgot fură întrerupte de vocea reticentă a regelui.

— Cine crezi ca i-a măcelărit? întrebă Amon, luându-și privirea de la ulciorul cu vin și îndreptându-și spatele.

— N-am idee, răspunse Elsword. Cred că o fi fost vreun grup de tâlhari care operează în zonă.

Amon privi spre Marele Vorbitor, bătrânul cocoșat care se afla lângă ușa de la intrare. Acesta purta veșnica sa glugă, își ținea bărbia în piept și coatele pe genunchi. Avea o robă pământie, o centură neagră și o pereche de cizme castanii. Când își ridică bărbia, pe chipul său se

răsfoiră parcă paginile unui vieți îndelungate, ocolite de moarte. Era mai mic de statură, avea fața ridată, barba albă și stufoasă precum o coamă de unicorn. Ochii săi adânciți în orbite aveau pleoapele fleșcăite. Avea o sută doi ani.

Marele Vorbitor era unul dintre cei mai bătrâni muritori aflați în viață și era considerat cel mai înțelept și just om din Ținuturile de Veci. Deseori, cuvântul său cântărea mai mult decât cel al regelui. Era cel care moștenise locul Vorbitorului cel Dintâi, care trăise cu sute de ani în urmă în Gorgothya – sau Capitala Înghețată, cum se numea pe atunci. Legenda zicea că moștenitorul era singurul care atinsese aripile lui Lucifer. Rolul său în regat era acela de a menține legile, tradițiile și onoarea regelui aflat la domnia Gorgothyei. Nu avea voie să părăsească niciodată locul și era obligat să-și mențină atribuțiile indiferent de cine conducea. Excepție făcea Turnirul Ținuturilor de Est, unde trebuia să se deplaseze cu grifonul personal. De asemenea, trebuia să fie prezent în Arena Legendelor, aflată în orașul Quel'Mudan, din ținutul Miturilor. El era singurul care avea puterea de a da nume și titluri muritorilor de rând, regilor și legendelor. După moartea fiecărui Mare Vorbitor, un altul îi lua locul. Urmașul era găsit de timpuriu: o persoană specială, care întotdeauna reușise să se arate la timp în palat. Când Marele Vorbitor era întrebât de cineva în legătură cu urmașul său, acesta le răspundea la toți la fel: *E un călător. Se arată, mereu o face. Va atrage atenția asupra sa, iar lumea îl va recunoaște înaintea ca eu să mor, iar atunci va deveni invincibil. Totul e scris în cele două...*

Marea Legendă Lucifer lăsase o poezie-ghicitoare, scrisă pe o bucată de stâncă și păstrată în cufărul din camera Marelui Vorbitor. Poezia descria viața și caracterul fiecărui pretendent la titlul de Mare Vorbitor.

*„Se naște pe din-doi
Și e departe de noi,
N-are familie și nici zale,
Trece prin foc și prin soare,
Putere făgăduiește
Pacea o-mpletește,
Unicul gând al lui
Ține de Marea Abisului.“*